

De middag vloog om

maandag 24 november 2008 | 08:25 | Laatst bijgewerkt op: maandag 24 november 2008 | 08:34

De première van Elias in Engeland betekende het toppunt van Mendelssohns roem.

Enkele koren en aria's moesten meteen na de ovatie herhaald worden. Terecht, dit is muziek van grote klasse, die ondanks de lengte geen moment verveelt. Zeker niet als hij zo vol overgave wordt uitgevoerd als in de afgeladen St.Jansbasiliek. De inleiding geeft meteen aan wat ons te wachten staat. Elias, begeleid door dreigend, plechtstatig koper, voerspelt rampspoed door droogte. Daarna pas klinkt de ouverture, waarin Mendelssohn etaleert hoe goed hij kon componeren in de stijl van zijn geliefde Bach. Wat een goed orkest! Soms voert het voortreffelijk spelend koper iets teveel de boventoon, maar dat ligt ook aan de akoestiek. Daarna zingt het koor over de ontstane ellende. De droefheid is typisch Mendelssohn: hij blijft altijd beschaafd, gebruikt aangename akkoorden en strijkt soms hooguit licht tegen de haren in. Maar toch weet hij de emoties perfect over te brengen. En altijd is er die onderstroom van ritmische onrust. Voor het orkest betekent dit keihard werken. Alt Margareth Beunders weet mij weer diep te raken, vooral als ze hoogte in gaat. En dan zo'n dubbelkwartet van solisten, een zalfje voor de oren. Nog een stem die eruit springt: tenor Aart Mateboer.

Helder en emotionerend. Tekenend voor zijn betrokkenheid is dat hij veel tuttipassages van het koor meezingt. Het aanroepen van Baal barst van de energie; dit koor durft echt forte te zingen, al gaat dat soms ten koste van de verstaanbaarheid. De anonieme - waarom eigenlijk?- Oosterhoutse Nachtgaal wekt vertedering als hij na elke solo vragend naar zijn ouders kijkt. "Heb ik het goed gedaan?" Ja, dus, vooral op het eind komt zijn ontwapenende jongenssopraan helemaal los. Voor mij komen de twee hoogtepunten na de pauze. De aria Höre, Israel schreef Mendelssohn met een Zweedse sopraan in het achterhoofd, met wie hij wellicht een verhouding had. Volop inspiratie dus. De stem van Clara de Vries is stralend in de hoogte, haar laag is soms te zacht. Haar intonatie is niet altijd even vlekkeloos. De aria Es ist genug ontstond vlak na de dood van Mendelssohns vader en is een juweel. De eenzame obligate cellopartij wordt prachtig vertolkt. Het a capella terzet van engelen brengt ons in vrome kerstsfeer, als opmaat voor het pak sneeuw buiten. Nog meer natuurgeweld: de storm en de aardbeving worden wervelend gebracht met koor en orkest op oorlogssterkte. De middag vloog om.